

Oriental Review: POST-AMERICKÝ SVĚT, POST-UKRAJINSKÁ GEOPOLITIKA 1-3

 cz24.news/oriental-review-post-americky-svet-post-ukrajinska-geopolitika-1-3

16. srpna 2022

 [Stáhnout PDF](#)

Sledujte nás na Telegramu: [@cz24news](https://t.me/cz24news)

Politologové, včetně amerických, již léta hovoří o post-americkém světě. Ukrajinská krize a její blížící se výsledek naznačují novou kvalitu geopolitiky, neboť nepřímá účast Spojených států v tomto konfliktu vede k porážce Kyjeva, tedy k porážce Spojených států. Po porážce Napoleonovy Francie a Hitlerova Německa se jedná o poslední chybějící článek v řetězci vyjasňování vztahů mezi Západem a Ruskem v oblasti mocenské politiky. Poté je možné hovořit o nové normalitě ve světové a evropské politice, jejímuž nastolení bude předcházet období nekonfrontace, tedy psychologické adaptace západních elit na tuto realitu, komplikovanou euforií z „vítězství ve studené válce“ a iluzí „unipolárního momentu“, jenž formovala současné generace západních politiků.

Americký voják připravuje ukrajinské vojáky na cvičení v taktice přepadení v bojovém výcvikovém středisku Javorov ve Starychi na Ukrajině 26. července 2021.

Z čeho by se mohl skládat současný narativ mezinárodních vztahů, než vše zapadne na své místo v nadcházejícím a již vznikajícím světovém řádu?

Za prvé. Západ, vedený svou hlubokou historickou tradicí zadržování a příležitostně i rozeštvávání Ruska, se v poválečném období se Spojenými státy, jenž převzaly vedení od Německa a Velké Británie, vědomě rozhodl pro dvojí rozšíření – NATO a Evropskou unii – jako „pojistku“ proti znovuzrození silného Ruska a obnovení jeho postavení globální mocnosti. Současná krize byla předvídatelná: George Kennan, který položil teoretické základy politiky zadržování (svým „Dlouhým telegramem“ z amerického velvyslanectví v Moskvě z roku 1946), považoval rozhodnutí rozšířit NATO za „nejosudovější“ v americké politice v období po studené válce.

Za druhé. Z historického hlediska současná krize završuje cyklus zadržování Ruska, který se datuje od první světové války a jehož jedním z klíčových cílů bylo, aby Berlín zabránil – v souladu s logikou Thukydidovy pasti – mohutnému hospodářskému vzestupu Ruska, srovnatelnému se současným vzestupem Číny, který byl výsledkem Stolypinových reforem (stejně jako všech předchozích – zrušení nevolnictví a velkých reforem Alexandra II.). Země měla silné postavení ve světovém obchodě – na trhu s obilím a ropou, měla silnou měnu a její hospodářský růst se pohyboval kolem 10 %.

Londýn vypuknutí války vyprovokoval svým nejednoznačným postojem ke svým spojeneckým závazkům vůči Francii, která byla ve vojenském spojení s Ruskem. Berlín byl do poslední chvíle přesvědčen, že Britové zůstanou stranou, pokud vyhlásí válku Rusku. Získat od Britů veřejné prohlášení v tomto smyslu bylo hlavním úkolem mise ruského velvyslance v Londýně Alexandra Benckendorffa, který nebyl nikdy splněn. Němci si byli vědomi, že Rusko lze rozdrtit pouze zevnitř a proto aktivně spolupracovali s Trockým a menševiky. Britové se zase k tomuto úkolu připojili v rámci mise lorda Milnera v lednu a únoru 1917 a podíleli se na spiknutí liberálů z Dumy proti Mikuláši II. které nabylo podoby únorové revoluce a abdikace cara, jež se stala bodem, z něhož není návratu při destabilizaci Ruska.

Liberálové připravili bolševikům cestu k moci. Cílem Londýna bylo zabránit úspěšné jarně-letní ofenzívě ruské armády a zabránit Rusku získat geopolitické výhody spojené s porážkou Německa a jeho spojenců, především faktickou kontrolu nad černomořskými úžinami. Ruská revoluce, která přerušila evoluční vývoj země, tak byla výsledkem složitého spiknutí vnějších sil, které využívaly různé segmenty stále ještě nezralé a nesourodé ruské politické třídy.

Za třetí. Konflikt mezi Ruskem a Západem má kulturní a civilizační rozměr, který sahá až ke schizmatu univerzální církve v roce 1054, dobytí Konstantinopole křižáky v roce 1204 a jejímu pádu v roce 1453, kdy už pravoslaví získalo strategickou hloubku v Moskevském

velkoknížectví. Hovoříme tedy o rozdílných osudech křesťanství na Západě, kde nakonec zvítězila reformace, znamenající návrat ke Starému zákonu, a na Východě, především v Rusku. Fjodor Tjutčev v polovině 19. století definoval vztah Ruska a Západu, který západní elity zcela sdílejí, včetně, soudě podle posledního vývoje, takto: „Rusko samotným faktem své existence popírá budoucnost Západu“.

Vjezd křižáků do Konstantinopole, Eugène Delacroix, 1840

Konflikt mezi Západem a Ruskem byl tedy po celou dobu svého trvání bez ohledu na sblížovací momenty, kterých bylo ve 20. století mnoho (včetně ruské revoluce, významem srovnatelné s reformací), kulturní a civilizační, a pokud lze soudit z vývoje po studené válce, nemůže mít jiný pozitivní výsledek než mírové soužití, vyzkoušené ve studené válce. Unipolární iluze historického Západu na jedné straně a obnovení časové vazby a historické kontinuity moderního Ruska

(ve vztahu k předrevolučnímu období) na straně druhé určují závažnost současného konfliktu, jeho existenciální povahu pro obě strany.

Navíc samotný vývoj západní společnosti v posledních nejméně 50 letech svědčí ve prospěch vstupu západní civilizace do věku úpadku. Předpověděl jej O. Spengler ve svém „Úpadku Západu“, podle něhož bude jednadvacáté a následující další století charakterizováno mimo jiné „vnitřním rozpadem národů v beztvárovou populaci“ a „pomalým pronikáním primitivních států do vysoce civilizovaného způsobu života“. To vše je doprovázeno krizí kultury, jejíž počátek se dá odvodit od zničení tradiční společnosti v důsledku francouzské a následných revolucí devatenáctého století.

Aristokratická kritika západní demokracie, zejména postřehy francouzského politologa A. de Tocquevilla, který ve své „Demokracii v Americe“ poznamenal, že „svoboda názoru v Americe neexistuje“, kde „většina jí vytváří impozantní překážky“. Tento rys amerického vědomí a politické kultury je zcela zjevný v takových jevech, jako byl mccarthismus, a nyní se projevuje v podobě politické korektnosti, včetně vnučování „nových hodnot“ a apologetiky politických hnutí, jako je (BLM) „Na životech černochů záleží!“.

Za čtvrté. Zohlednění těchto kulturních a civilizačních faktorů znamená obrátit se k filozofii postmodernismu (M. Foucault, J. Derrida, J. Baudrillard, J. Agamben atd.). Nehledě na to, že vznikly na americkém materiálu a byly reakcí levicového evropského (především francouzského) politického myšlení na katastrofu nacismu, před níž Evropu neochránila ani staletá kultura (např. důkaz: velitel nacistického koncentračního tábora četl ve volném čase Goetha). Tyto pojmy („extáze“, „obscénnost“, „dekonstrukce“ atd.) jsou zcela použitelné pro analýzu současných mezinárodních vztahů.

V tomto ohledu má zvláštní význam Baudrillardovo dílo „Osudové strategie“ z roku 1983. Obsahuje tezi, že fatální strategie, zakořeněné v dějinách a osudech národů a států, převažují nad banálními

strategiemi a jimi vnucenými strategickými pravidly hry (dokonale vysvětluje vítězství Ruska nad Napoleonem a nacistickým Německem). Baudrillardovy předpovědi mají důsledky pro praktickou politiku, například „znovuvytvoření lidského prostoru války“ ve stínu jaderné konfrontace (její ignorování vedlo k tomu, že Západ a NATO nejsou připraveny na „velkou válku“ v Evropě s použitím konvenčních zbraní, jak ukázala reakce na ruskou speciální vojenskou operaci na Ukrajině) a závody ve zbrojení se tak jen stávají „technologickou manýrou“. Nejlépe vystihují současnou geostrategickou situaci, její dilemata a imperativy.

Obecně jde o překonání postmoderní/virtuální existence Západu a světa a o přechod k neomodernismu, tedy k půdě reality a faktů. Rusko a jeho politika slouží jako mocný katalyzátor tohoto zlomu ve světovém vývoji a vlastně i pro emancipaci světa od vleklého a stává se brzdou dominance USA/Západu ve světové politice, ekonomice a financích.

Za páté. Nejdůležitějším bodem je, že v jádru totalitarismu, včetně fašismu a nacismu, leží spíše liberalismus se svým uniformismem a rovnostářstvím než tradiční konzervatismus. Občanská válka v USA v letech 1861-1865 je toho důkazem. Svědčí o tom i krize moderního liberalismu, která se nejzřetelněji projevila v Americe. Ten se zvrhává v naprostou totalitní diktaturu liberálních elit stojících proti většině voličů, která vyznává zdravý rozum a tradiční konzervativní hodnoty včetně rodiny (navzdory bezuzdnému tlaku LGBT komunity s podporou oficiálních kruhů). Právě v tom spočívá Dostojevského geniální předvídavost v jeho „Posedlosti“ a „Legendě o Velkém inkvizitorovi“, které mají, podobně jako varování George Orwella, univerzální význam pro evropskou civilizaci a upozorňují na její zásady, na úrovni světonázoru a politické kultury, neřesti.

Ameriku založili protestantští fanatici (stoupenci Kalvína), pro které již nebylo na britských ostrovech místo v rámci domácího uspořádání (po anglické revoluci a následné restauraci) v podobě takzvané „slavné revoluce“ v letech 1688-1689, která se stala ničím jiným než

státním převratem, kdy byl povolán Vilém Oranžský a jeho vojska obsadila Londýn. Tito fanatici se prohlásili za Bohem vyvolený národ (ačkoli toto místo v křesťanství je obsazeno), vydávali kapitálové příjmy a obchodní úspěch obecně za milost a všem ostatním upírali právo na Spásu (a dokonce i na život). Odtud pramení představa, že Amerika je výjimečná a že je možná existence Božího království na zemi – „města na sále“. To je v rozporu s tvrzením, již v poválečném období, o univerzálnosti jejích hodnot, a tedy i s imperialistickou politikou Spojených států mimo Severní Ameriku od konce 19. století. Tento rozpor, který sloužil jako hnací motor americké poválečné zahraniční politiky, byl v minulosti vyřešen politikou izolacionismu, která je pro tradiční americkou identitu organičtější. Jejím zastáncem byl prezident Andrew Jackson, který věřil, že Amerika by měla ovlivňovat svět pouze svým příkladem.

Prezident Donald Trump pronáší projev během 73. zasedání Valného shromáždění OSN v sídle OSN v New Yorku 25. září 2018.

Jeho následovníkem byl D. Trump, který se zaměřil na obnovení vnitřních základů národní konkurenceschopnosti a považoval svět za „svět silných suverénních států“, které si navzájem konkurují, což je

blízké konceptu multipolarity. Ve skutečnosti šlo o demilitarizaci samotné doktríny národní bezpečnosti jako dědictví studené války (odborníci byli pro to ještě za Obamy). Admirál Mullen, náčelník sboru náčelníků štábů USA, proto hovořil o nutnosti zapojit se do „budování národa doma“. Globalizace byla považována za špatnou, protože tím, že byla řízena zájmy investičních tříd, vedla ke zničení střední třídy (přesněji řečeno původní bílé Ameriky). Jejím hlavním příjemcem byla Čína, která ke svému „mírovému vzestupu“ využila americké/západní investice, technologie a dokonce i trhy. V tradici poválečné zahraniční politiky se stala „nepřitelem číslo jedna“ (navíc „říší zla“), který vyžadoval její preventivní zadržování podle logiky „Thukydidovy pasti“. Koronavirová pandemie jen posílila trend deglobalizace, do něhož Rusko se svou politikou suverénní soběstačnosti vstoupilo pod sankčním tlakem Západu.

Mimo toto černobílé vidění světa zůstalo Rusko, které mnozí v konzervativním prostředí vnímali jako potenciálního partnera v „trojúhelníkové diplomacii“ Spojené státy – Rusko – Čína. Henry Kissinger svého času položil základy takové diplomacie, když dosáhl dohody s Pekingem na protisovětském základě. Nyní bychom měli hovořit o partnerství s Ruskem.

Za šesté. Protiruský kurz Washingtonu, který vyústil v jeho ukrajinský projekt a současnou eskalaci, nelze chápat mimo kontext vnitřního stavu moderní Ameriky. Po krátké konzervativní „Trumpově revoluci“ (budoucnost, která vrhá stín, než přijde?) zvítězily liberální elity v čele s Demokratickou stranou. Právě za vlády Baracka Obamy vsadil Washington na agresivně-nacionalistickou transformaci a dokonce nacifikaci Ukrajiny jako na prostředek k ohrožení Ruska na úrovni identity a historie, k podkopání duchovního a morálního základu moderního Ruska, jímž bylo vítězství ve Velké vlastenecké válce, a ke zpětné rehabilitaci nacismu jako specifického produktu západní civilizace, přirovnávající SSSR k nacistickému Německu. V souladu s tím byl tento kurz aktivován po prezidentských volbách v USA v roce 2020, které vyhráli demokraté.

Od konce 70. let 20. století dochází ve Spojených státech ke stagnaci průměrného příjmu domácností. Od počátku osmdesátých let se americké elity pustily do deregulace, respektive do obnovy kapitalismu v nových podmínkách podle modelu z doby před velkou hospodářskou krizí ve třicátých letech. V roce 2000 byl konečně zrušen Glass-Steagallův zákon, jenž reguloval finanční sektor. Globalizace situaci ještě zhoršila. V důsledku toho se USA a s nimi do značné míry i Evropská unie dočkaly financializace ekonomiky, postupné eroze střední třídy a stagnace spotřebitelské poptávky. To vše vyvrcholilo globální finanční krizí v roce 2008, která stále trvá a prakticky vyčerpala tradiční zdroje makroekonomické regulace. Vládnoucí kosmopolitní elity se v jistém smyslu odtrhly od národní půdy a zájmů většiny obyvatelstva. V politické rovině došlo k zprůměrování kurzů obou hlavních politických stran, politika se stala v podstatě bezalternativní s důrazem jen na politickou technologii, což podkopává důvěru voličů v elity, které se naopak pod heslem politické korektnosti zapojily do potlačování svobody slova a potlačování disentu, přičemž působí především prostřednictvím kontrolovaných tradičních médií.

Volby 2020 byly přelomovou epizodou ve vnitropolitickém vývoji Spojených států. Liberální elity, poučené z Trumpa, který oslovil své voliče obcházením tradičních médií prostřednictvím sociálních sítí, jednaly s nehoráznými podvody a falšováním (především prostřednictvím masivního korespondenčního hlasování a spoléhání se na marginalizované skupiny obyvatel – Afroameričany a další etnické menšiny). „Kultura zrušení“, „kritická rasová teorie“ a další ideologické produkty sloužily zájmům nového režimu a jeho sociální základny na úkor zájmů bílé, původní Ameriky, která byla vyzvána, aby nové hodnoty přijala jako „progresivní vývoj“ tradičních konzervativních hodnot.

V podstatě se jednalo o novou, ultraliberální americkou revoluci, která se svým radikalismem a metodami podobala bolševické revoluci. Stejně jako v Rusku před 100 lety, taktéž v USA vedla

marginalizované vrstvy „pokroková inteligence“. V souvislosti s „Trumpovou revolucí“ samozřejmě hovoříme o kontrarevoluci a konzervativním procesu, který elity zahájily, s cílem zachránit naprostý přesah liberalismu, jehož lze dosáhnout pouze přeformátováním národní identity a poté přepsáním dějin. Tedy přerušením časové vazby a odmítnutím historické kontinuity.

Bývalý prezident Bill Clinton na pódiu během „Večera s prezidentem Billem Clintonem a bývalou ministryní zahraničí Hillary Rodham Clintonovou“ v Rogers Areně 2. května 2019 ve Vancouveru v Kanadě.

Hovoříme o nové a pravděpodobně rozhodující etapě toho, co sami američtí politologové definují jako „kulturní revoluci“ a „ne-občanskou válku“, jejíž počátek spadá do období prezidentství B. Clintona (1992-2000). Nejdůležitějším faktorem současné situace je ztráta většiny bílého, hlavně anglosaského a protestantského obyvatelstva v Americe v dohledné době. Okolnosti si zjevně vyžadují rozhodná opatření uvnitř země, včetně cenzury sociálních sítí, a legitimizaci domácí politiky prostřednictvím její prezentace jako

součástí globálního trendu, tedy její ultraliberální „světové revoluce“ (stojí za to připomenout, že bolševici zpočátku nevěřili, že by mohli udržet moc v jedné zemi mimo kontext nadcházející „světové revoluce“). V souvislosti s ukrajinskou krizí přišel Fukuyama s myšlenkou „sociálního liberalismu“ jako možnosti zakořenění liberalismu na národní půdě, která silně připomíná nacismus v jeho moderním hávu a pokus o rehabilitaci nacismu/neonacismu na Ukrajině a v celé moderní Evropě.

Problém identity a historie je pro Západ palčivý kvůli rozporuplným výsledkům globalizace a neoliberální hospodářské politiky, kterou lze podle nezávislých politologů považovat za „kontrarevoluci“ poválečné „společenské smlouvy“ se sociálně orientovanou ekonomikou. Svědčí o tom i rozpory mezi kosmopolitními elitami a většinou zakořeněnou ve svých zemích a regionech: tyto rozpory se prohlubují s tím, jak se současným přebytkem pracovních sil roste imigrace.

Tradicionalismus si zároveň zachovává svůj vliv na úrovni elit a zejména její zahraničněpolitické filozofie a instinktů. Ty jsou ve své podstatě pozůstatkem imperiálního myšlení, ať už jde o snahu udržet si status jaderné mocnosti (Velká Británie a Francie) a získat stále místo v Radě bezpečnosti OSN (Německo a Japonsko), nebo o výpůjčku od starověké Číny a její smysl pro „střed“ ve světové architektuře (Spojené státy). Jak trefně poznamenal britský televizní hlasatel J. Paxman, tatáž Británie se snaží zůstat tím, čím byla v éře impéria, „jen v redukované podobě“. Americké elity pravděpodobně zažívají něco podobného, i když mají alternativu – tradici izolacionismu. V každém případě faktor historie hraje roli, i když v různé míře pro různé země. A tak přední politický publicista Financial Times G. Ruckman ve snaze vyvodit poučení z brexitu spojuje Británii a Rusko do kategorie „historických mocností“, s nimiž je třeba podle toho zacházet: buď se integrovat do mezinárodního systému za důstojných podmínek, nebo být připraven je zadržovat či se jim postavit. Právě tu druhou volbu učinil Washington ve vztahu k Rusku.

Za sedmé. Protiruská politika Washingtonu za všech vlád odrážela požadavky této vnitřní složité krize. Díky ukončení studené války a rozpadu **SSSR**, který vytvořil iluzi světa bez alternativ na úrovni idejí a modelů rozvoje, získal Západ jakýsi druhý dech. Jeho zdroje se vyčerpaly za 30 let, během nichž se upevnila tendence k multipolaritě, jejímiž symboly byly vzestup **Číny** a obnovení statusu **Ruska** jako globální mocnosti, což se projevilo v nejcitlivější, pro sebevědomí západních elit sféře mocenské politiky (**Krym, Donbas a Sýrie**).

V tomto ohledu se za **Obamy** vsadilo na vytvoření dvou obchodních a ekonomických bloků na Západě a Východě – *Transatlantického obchodního a investičního partnerství* a *Transpacifického partnerství*, které by v nových historických podmínkách vyřešily problém dominance Západu v globální politice, ekonomice a financích a zároveň zadržely **Rusko** a **Čínu**. Uvažovalo se o něčem v duchu pevností **Západu**. Od těchto plánů **Trumpova** administrativa upustila. Tempo bylo do značné míry ztraceno. **Peking** zvýšil své úsilí v oblasti **APAC** a neustále prosazoval komplexní regionální hospodářské partnerství pod svou záštitou a s podporou **ASEAN**, zatímco v Evropě byla důvěryhodnost „amerického vedení“ podkopána. Tam byla investiční dohoda mezi **EU** a **Čínou** parafována na konci listopadu **2019**. Sankční jednota Západu na protiruském základě v souvislosti s událostmi na Ukrajině slouží jako svého druhu pomsta Washingtonu za výše zmíněné Trumpovy geopolitické „přehmaty“.

S příchodem **Bidena** do Bílého domu začali Američané „napravovat“ své neformální globální impérium ve snaze, která se již nespolehá na „automatismus“ rozšiřování své kontroly nad světem (chybu takové primitivní kalkulace nepřímo uznal i **Kissinger**), agresivnějším zadržováním **Číny** a **Ruska** opět dosáhnout onoho „**druhého dechu**“, obnovy svých geostrategických pevností v euroatlantickém prostoru a v oblasti APAC. Problémy v západní politice prudce vzrostly a bez nadsázky nabyly existenční povahy. Došlo k tomu, že Západ čelí perspektivě „války na dvou frontách“, kterou **Německo** dvakrát – za **císaře** a **Hitlera** – neuneslo. Nyní se západní elity ocitly ve spojení – s **Německem** a **Japonskem** pod americkou okupací a politickou kontrolou, i když ve světě, který se stal do značné míry multipolárním.

Za osmé. V poválečném období se ve Spojených státech vyvinula agresivní, ve své podstatě imperiální zahraničněpolitická filozofie a tradice s jejími velkými strategiemi. Tentokrát se „ke kormidlu“ dostali jacísi „**mladí Turci**“ z řad politologů (jako **Jake Sullivan**, **Wess Mitchell** a další z proslulé „Marathonské iniciativy“), kteří obviňovali předchozí generaci, že

„prohrála“ s **Pekingem a Moskvou** (včetně Ukrajiny). Přišli s vlastními nápady, jak situaci zlepšit, a s odpovídající „**velkou strategií**“.

Wess Mitchell je autorem strategie „**vyhnout se válce na dvou frontách**“ (v jeho terminologii jde o problém „souběžnosti“ dvou válek), protože stávající americké zdroje neumožňují takovou válku vést. Má se bojovat s **Ruskem na Ukrajině**, aby se zastavila naše „expanze“ západním směrem (to zřejmě znamená posílení našich pozic v postsovětském prostoru a vztahů s EU, zejména s Německem). To znamená začít se slabším protivníkem, přimět Moskvu, aby se obrátila na východ, snažit se proniknout do rozvoje Sibiře a Dálného východu a dokonce ani nic nenanímtat proti dodávkám ruských zbraní do Indie.

A. Wess Mitchell, náměstek ministra zahraničí pro evropské a euroasijské záležitosti, v březnu 2019

Bidenova administrativa tuto strategii zjevně prosazuje. Podle samotného **Mitchella** navrhl tuto myšlenku **Pentagonu za Trumpa** na podzim 2020 poté, co o rok dříve rezignoval na funkci

náměstka ministra zahraničí. V průběhu ruské speciální vojenské operace na Ukrajině již bylo otevřeně řečeno, že **cílem Západu** je způsobit Rusku na Ukrajině „**strategickou**“ nebo dokonce vojenskou **porážku**, která ho s různou mírou pravděpodobnosti destabilizuje a „obměkčí“ z hlediska jeho ochoty vyhovět západním zájmům.

Za deváté. Situace byla charakterizována jako „**past v pasti**“ neboli fatální strategie versus triviální strategie. **Washington věřil**, že stejně jako v případě **Afghánistánu vyprovokuje Rusko k invazi na Ukrajinu**, kde zabředne nebo bude nuceno se stáhnout, aniž by dosáhlo svých stanovených cílů. Současně se **Západ sám** ocitl pod **tlakem sankcí** vyprovokovaných „z pekla“, což podkopává základy jeho **globální dominance** (systém ztrácí svou základní charakteristiku – **univerzalitu**, která byla přítomna i v době studené války, což svědčí o zcela nové kvalitě konfrontace a samotném **ohrožení Západu**), stejně jako odhaluje rozsah obchodní a ekonomické a měnové **provázanosti**, především v oblasti **energetiky**, pokud jde o dodávky minerálních hnojiv a potravin. „Odplata“ za protiruské sankce vede ke zvýšení **inflace** a životních nákladů a následně k sociálně-politickému napětí v západních zemích, což Rusku poskytuje účinný prostředek k ovlivňování jejich vnitřního stavu.

Západní blesková válka proti **Rusku** selhala. V důsledku svého „banálního“ gambitu (podobně jako Německo v první a druhé světové válce) se **Západ** ocitl ve stavu války na **dvou frontách**, kdy **Čína** v důsledku zabřednutí **Západu** do konfliktu s **Ruskem** vlastně dostává volnou ruku k silovému řešení problému **Tchaj-wanu** – hlavního faktoru jeho zadržování Američany.

Tím se jasně naznačuje **perspektiva rozpadu** celé poválečné zahraničněpolitické struktury **USA a Evropy**, včetně G7, NATO, EU, dalších politicko-vojenských aliancí, MMF, IB, WTO a dalších institucí. V souladu s tím pro samotný Západ roste význam systému

OSN. Západ je navíc ve značně oslabené pozici a je nucen se odvolávat na mezinárodní právo, které navíc zajišťuje udržitelnost OSN do budoucna. Formát summitů **G20** slouží jako **poslední rezerva** stávajícího světového řádu a prostředek jeho hladké transformace. Alternativou je **chaos**, tj. nedostatek kontroly, což je noční můra západních elit a především Američanů, kteří jsou ztraceni v každé situaci, kterou nemají pod kontrolou, i když je tato kontrola iluzorní (rys poválečné americké politické a strategické kultury).

ZDROJ: orientalreview.org / topcz.net

Překlad: Admin Nekorektní TOP-CZ

CHCI PŘÍSPĚT NA CHOD PORTÁLU

Upozornění: Tento článek je výlučně názorem jeho autora. Články, příspěvky a komentáře pod příspěvky se nemusí shodovat s postoji redakce cz24.news. Medicínské a lékařské texty, názory a studie v žádném případě nemají nahradit konzultace a vyšetření lékaři ve zdravotnickém zařízení nebo jinými odborníky.